

CÔI MÊ

QUÝ THỂ

Sáng hôm nay, một buổi mai mùa hạ, vắng bóng mặt trời. Những tảng mây màu xám, trông như núi non ngồn ngàng khắp nơi. Nửa đêm về sáng có mưa, mưa nhỏ thôi, chỉ đủ rửa lớp bụi hồng trên mặt lá non lá già hai bên con đường lên núi. Cây cối xanh rờn, xanh đến rợn người. Đứng nơi đây quay nhìn về hướng biển, không gian xa gần nhuốm một màu trong xanh khói hương, trông rõ những hòn đảo ngoài khơi.

Cước, thanh niên rất tráng kiện, hai mươi tuổi, lên rừng sớm. Ban mai đầy sương giá hắt vẫn chỉ mặc có cái quần đùi, ở trần, mình gân guốc, đầu đội nón mê, vai mang túi đồ nghề đục đá nặng oằn vai. Thằng này không phải là thợ chẻ đá, túi đồ nghề, gồm cái búa tay, búa tạ và mấy chục mũi ve đục đá là đồ hấn mợn. Nghề của hấn là chăn dê mướn cho nhà giàu. Hiện hấn đang chăn bầy dê bát thảo hai mươi tám con cho nhà Sáu Xuân, chủ cho cơm ăn, mỗi năm hai bộ áo quần, không lương tiền gì cả. Những con dê bách thảo, dê ăn đủ thứ cỏ, thịt ngon và bổ, lưng đen, bụng trắng, đôi tai rất rại rủ xuống má. Bầy dê nhảy lên đá đứng hai chân sau gặm chồi non.

Mặt trời đã lên cao còn lẫn khuất sau những tầng mây dày. Hòn núi Sạn này khi mới tạo sơn có lẽ chỉ là một hòn núi đất rất to cao. Qua bao ngàn vạn năm, thương hải tang điền mưa gió bào mòn lớp đất ở trên để lộ ra cái nhân toàn đá hoa cương lờm chờm, chồng chất lên nhau. Cây cối mọc chen trong đá thành rừng xanh trên đỉnh, thường níu những đám mây thấp từ biển bay vào, ngang qua làm thành cơn mưa rào chốc lát. Mây nhẹ nhàng cất mình bay lên. Mùa mưa, núi xanh trông trẻ ra. Mùa nắng cây cối héo tàn hết. Từ dưới trông lên thấy đá ngổn ngang như trâu nằm.

Cước ngồi trên mỏm đá cao nhất, nhìn đàn dê thấp thoáng trong đám lá xanh. Mặt trời đột ngột lộ ra sáng rõ ràng núi đồi, rồi lại nhanh chóng chui vào mây. Gió từ chân núi Sạn bắt đầu thổi ngược lên. Gió vật vã ngọn cây cao, lật những chiếc lá đưa mặt dưới màu xám xám lên trên. Cùng với gió, những con chim lớn, loại diều hâu ăn xác thối xuất hiện. Lúc đầu chúng bay cao, sau hạ thấp xuống dần. Mùi xác chết lên tiếng mời gọi, thêm nhiều con chim quần đảo ở trên hạ xuống.

Cước cầm búa chạy băng băng trên những tảng đá ngược lên núi. Một lúc hấn dừng lại trước một tảng đá cao chắn ngang đường. Tảng đá đứng chênh vênh trên cái bệ đất cao. Hình dáng tảng đá từ dưới chân núi nhìn lên trông thật giống mũi con tàu đang rẽ sóng ra khơi. Hôm qua, có một đứa con gái điên, tên là Man, con lão Đình, nhà giàu. Con bé mười bảy tuổi này xinh như mộng, tự dung hoá điên. Suốt ngày lang thang trên con đường ven chân núi Sạn, cạnh sông Cái. Con sông vốn cạn, ra tới gần biển, hẹp lại nên sâu. Thuyền đánh cá loại to có thể ra vào. Con Man chỉ tay lên núi nói : "Chiếc tàu !" Cước biết con điên muốn ám chỉ hòn đá này. Cước chạy một đoạn dài, rất mệt, hấn leo lên mũi con tàu đá ngồi thờ. Bầy dê đã lẫn khuất vào đám lá xanh. Ngồi nghỉ một lúc Cước bắt đầu làm công việc người thợ chẻ đá.

Hấn lấy mũi ve rèn bằng thép ra đục nhiều lỗ cách đều nhau, đục một hàng thẳng trên cái mũi đồ sộ của con tàu đá. Tiếng đục đá đều đều vang lên, một điệp khúc buồn u ám trong khu rừng vắng lặng. Làm việc tới trưa, hấn giờ cơm ra ăn, uống ngụm nước, đặt tay làm gối, ngã lưng trên mặt đá đầy những dăm và bột đá trắng nghỉ ngơi. Công việc chẻ đá nhọc nhằn và rất dễ buồn nản, làm việc một mình trong rừng lại còn buồn hơn. Hấn đứng lên, đặt chiếc mũi ve to và dài nhất vào cái lỗ ở giữa hàng đá. Dạng hai chân ra lấy thế và hai tay cầm búa tạ nâng lên tính bỏ xuống nhất búa cuối cùng...

OOO

Một hôm Cước gặp con Man lang thang bờ sông Cái. Lúc đó giờ Ngọ, đứng bóng, trời nắng lắm, con đường vắng vẻ, chỉ có tiếng ve râm rạn và cái

nóng hừng hực từ vách đá toả ra. Con Man đứng tránh ra cho bày dê hôi hám đi qua. Con Man cười với Cước, nụ cười đẹp, hồn nhiên ngây thơ, vô hồn, dài dại. Đứa con gái mặc bà ba trắng, quần lĩnh đen. Tóc nó không chải tả tơi bợ phờ song trông nó chẳng có vẻ gì là con điên như dân làng nói thế. Có điều rất lạ, nơi cổ đứa con gái còn mang sợi dây xích lòng thông, thứ xích người ta dùng xích chó. Cước biết con Man trưa nay, thừa lúc cả nhà ngủ, lén mở dây ra tắm sông, đoạn xích dính nơi cổ nó không tự tháo ra được. Cước dừng lại, thấy tội nghiệp, nói:

- Dừng lại đây tháo dây cho.

Con Man đến gần gần cổ lên. Cước lấy tay mở. Hấn làm rất chậm, phần sợ con chạm da thịt con gái, phần sợ con Man đau, phần vì đầu dây này người ta dùng kèm siết chặt. Con Man đứng yên, Nó chẳng chú ý gì đến việc thằng Cước tháo dây, chỉ nhìn bày dê tung tăng trên bãi cát ẩm, cười, nói:

- Chiếc tàu.

Cước nhìn ra sông, hỏi:

- Chiếc tàu nào ở đâu?

Con Man chỉ lên núi nói:

- Chiếc tàu.

Cước nói:

- Tàu bè nào đâu ở trên núi?

Con Man vẫn nói:

- Chiếc tàu...

Vừa lúc đó lão Đinh, cha con Man xách rựa chạy tới. Lão thấy con gái mình đứng với thằng chẵn dê nghèo nàn. Lão sợ thằng chẵn dê lợi dụng con mình điên dại làm bậy. Lão nổi khùng, chẳng nói rằng, xách rựa chém. Cước đưa tay đỡ, bỏ chạy. Lão Đinh rượt theo chém mấy con dê chạy tứ tán. Cĩhạy một lúc, Cước dừng lại. Hấn thấy tay rất đau, tưởng đã bị chém rụng hết mấy ngón, đưa lên xem, không thấy máu, hoá ra lão Đinh trở sống rựa lại chém. Lão cũng làm như thế đối với bày dê, cốt để dọa thằng Cước, thằng chẵn dê dám chòng ghẹo con gái lão. Cước gom bày dê lại dẫn về. Trên đường về, hấn rất phân vân, không hiểu tại sao đứa con gái điên chỉ tay lên núi nói "chiếc tàu"?

Lão Đinh cầm sợi dây xích kéo con gái về như kéo chó. Đến nhà lão dẫn nó ra sau cột vào gốc khế. Bọn trẻ con trong làng kéo tới chòng phá con điên. Chúng ở ngoài hàng rào, ném bả mía, rác, phân bò ném vào. Con Man cứ cười cười và vẫn một điệp khúc "Chiếc tàu"

Lão Đinh hỏi vợ ra chợ mua cái om đất. Lão chờ đến chạng vạng xách nồi lên gò hốt phân người, về nhà nung cháy thành than, trộn với đường đưa cho con Man, nói côm nếp. Con Man không biết bóc ăn xong vẫn cứ nói "chiếc tàu" Lão Đinh buồn rầu nghĩ, cách này không xong rồi. Lão làm cách

khác. Lão xách rựa ra sau nhà chặt gốc tre chẻ nan đan cái rọ, thứ người ta nhốt heo. Lão tống con Man vào rọ đem trần nước. Một lúc lấy lên. Con Man uống đầy nước, ho sặc sụa được một lúc lại nói “chiếc tàu” Lão Đình buồn rầu vô cùng. Đây là cách người ta bày lão trừ tà chữa bệnh điên. Người nhà quê tin rằng, phân người là thứ ô uế, có thể đuổi ”con tà” ra khỏi người thì hết điên. Mà nó không chịu ta thì đem trần nước, thế nào nó cũng xuất. Dân làng ai cũng bất mãn về cách chữa bệnh độc ác của lão. Họ nói lão đem con đi bệnh viện, lão nói tới đó cho người ta tiêm thuốc giết con lão sao?

Buổi sáng bọn con trai làm nghề chẻ đá dưới chân Hòn Sạn thường thường vào quán chị Bưởi uống cà phê, chờ chuyến tàu sáu giờ qua cầu sắt rồi mới xuống mấy hầm đá. Thời gian ngồi quán bọn chúng bàn tán đủ thứ chuyện, chuyện lão Đình trừ tà. Chị Bưởi cất tiếng nói băng quơ:

- Ai bảo cái mặt thì tươi như hoa, cặp mắt long lanh như nước, má hồng thêm cái lúm đồng tiền. Mình là đàn bà con gái, thấy con bé còn muốn hun muốn cắn, huống hồ gì đàn ông con trai. Con gái mà cặp môi không tô, lúc nào cũng đỏ như son...

Có người hỏi:

- Chị nói ai?

- Thì còn ai nữa? Con Man, con lão Đình, mười sáu mười bảy rồi mà tánh tình như con nít, lúc nào cũng cười, gặp ai cũng cười. Cứ nhè buổi trưa đứng bóng với buổi chiều chạng vạng mà quanh quần ở bên sông với chân núi...

Người ta hỏi:

- Quanh quần nơi đó thì sao?

- Thì bị ”họ” lấy cỏ gà làm mũi tên, bắn một phát ngay chính giữa tam tinh (trán) bắt về núi giấu trong đá, làm thê thiếp.

Lại có người hỏi:

- Bây giờ phải làm sao?

- Trừ tà theo kiểu lão Đình làm chẳng ăn thua gì. Đó là mấy con tà tầm thường, như con ma cây thị, con quỷ xóm giếng, oan hồn uổng tử...Đàn này sơn thân bắt hồn con bé nhốt trong đá phải có cách khác...

Cách gì?

- Đưa nào mê nó và có lòng nhân đức muốn cứu con bé thì lên hòn Sạn tìm hòn đá đó chẻ ra, thả hồn nó trở về với xác thì nó hết điên.

Có người than:

- Biết hòn nào có hồn con Man mà chẻ. Không lẽ chẻ hết đá núi?

Riêng thằng Cước tin câu chuyện nhiệm đầy vẻ hoang đường này. Và hẳn cũng tin chỉ có hắn là biết hòn đá nào nhốt hồn con Man.

OOO

Trong khi thằng Cước giương cái búa tạ lên tính giáng xuống hấn còn nghĩ. Hòn đá không lồ, chiếc tàu đá ngục tù ma quái này thế nào cũng vỡ đôi ra, hòn con bé điên được về với xác. Nó sẽ không bị xích như chó, ăn phân người và bị trấn nước. Con bé sẽ đi chợ nấu ăn, rửa mặt, chải tóc như mọi đứa con gái khác. Sau này có chồng tử tế, đẻ ra những đứa con gái xinh đẹp như mẹ, con trai dũng mãnh như cha làm thợ chẻ đá trên Hòn Sạn...

Chiếc búa tạ giáng xuống chỉ với hoài bão để cho một cuộc đời bình thường hạnh phúc. Con tàu đá khổng lồ rùng mình. Núi rừng chuyển động âm âm. Bọn thợ đục đá dưới chân núi Sạn tưởng trời long đất lở, nhả ra khỏi những hầm đá trốn, sừng sốt nhìn lên thấy tảng đá to như cái nhà lăn xuống sông Cái tung nước tạt qua phía làng Ngọc Hiệp, khiến dân làng bên đó ngạc nhiên thấy trời đang nắng chang chang sao lại đổ mưa ?

Chiều lại bày dề bát thảo thất thểu nhớ đường về nhà. Không thấy thằng Cước đâu cả. Cũng ngày hôm đó con Man bút đứt sợi xích trốn mất.

OOO

Mấy năm sau bỗng nhiên con Man từ nước ngoài trở về. Bây giờ nó thành một bà Việt kiều to béo, đẹp đẽ giàu sang. Có người hỏi chuyện cũ, nó thú thật. Năm đó nó phải giả điên lang thang chỗ bờ sông, chân núi để chờ con tàu vượt biên, Có người hỏi : " Có phải mày đi trốn với thằng Cước không?" Con Man biểu môi:

- Người như tôi mà lại đi trốn với thằng chần dề nghèo nàn xấu xí ấy sao?
- Thế có biết bây giờ thằng Cước ở đâu không?

Con Man cười chế riếu:

- Hấn nghe lời người ta, tin chuyện hoang đường nói sơn thần thổ địa bắt hồn tôi nhốt trong đá. Hấn bày đặt làm người hùng xách búa lên rừng chẻ đá. Thật là chuyện tào lao.

- Thế bây giờ hấn ở đâu?

Con Man nói tỉnh bơ:

- Đá dề chết ngắt từ năm đó rồi, còn đâu ? ./.